

SHARON GOSLING

Het huis
onderaan de
klif

Een afgelegen dorpje.
Een kleine lunchclub.
Een heel nieuw begin.

Het huis onderaan de klif

Sharon Gosling

Het huis onderaan de klif

Vertaling Nellie Keukelaar

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020543759
ISBN e-book 9789020543766
ISBN audiobook 9789020543773
NUR 340

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

© 2021 Sharon Gosling
Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *The House Beneath the Cliffs*, door Simon & Schuster, Londen, Verenigd Koninkrijk.

Vertaling Nellie Keukelaar
Omslag Nederlandse editie Liesbeth Thomas, t4design
Omslagontwerp Simon and Schuster UK Ltd

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved including the rights of reproduction in whole or in part in any form.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor Ella, die ervoor zorgde dat ik het schreef,
voor Angela en Polly, die het als eersten lazen,
en voor Marie, omdat haar huis de inspiratiebron vormde.

En, mijn eigen Selkie lass,

Vond je de bloemen mooi? De jongen heeft ze zelf uitgezocht. Ik wilde iets specialers dan narcissen, maar hij zei dat geel je lievelingskleur is, en we weten allebei dat hij gelijk heeft. Dus niet zeuren dat ik gierig ben. Afgesproken?

Ik hou van je.

PS Heb meer bietjes gekocht. Het is immers Moederdag. Zeg niet dat ik je nooit verwen. De potten staan in de kast.

1

De voorjaarslucht boven de oceaan was strakblauw met wat witte wolkenlierten, alsof iemand achteloos plukken suikerspin in de Noordzeewind had losgelaten. Anna reed naar de rand van de klif, waar de weg achter een stompe rand leek te verdwijnen, en passeerde het bord waarop stond dat de weg vanaf daar uitsluitend toegankelijk was voor auto's van bewoners.

Rondom haar liepen de weilanden af naar het water, tot de helling zo steil werd dat zelfs het vee zich daar niet waagde. De weg liep over de kliffen, zonk al snel tussen groene kloven met kleurrijke wilde bloemen die wuifden in het briesje. Halverwege splitste een steil voetpad zich af van het asfalt. Een houten bord gaf de route te voet aan. De weg ging verder, maakte zo'n scherpe bocht dat Anna betwijfelde of haar koekblikje die wel kon maken. Daarna ontvouwde zich aan de rechterkant van de weg het dorp Crovie, een rij huizen die zich als kleurrijke schaalhorens vastklampte aan de wilde rand van de smalle kuststrook onderaan de kliffen.

Beneden werd de weg vlakker en breder. Er stonden een paar houten hutten, waarna de weg bij een kiezelstrand kwam dat vanaf het dorp naar een hoge landtong van met gras begroeiende rode rotsen liep. Voor haar strekte de Noordzee zich uit naar de horizon, de rand van het land stortte zich in overlappende plooiën omlaag tot ver in de wazige verte. Het was eb. De weg wrong zich tussen de kliffen en een steilte met onderaan een vlak stuk met natte zwarte rotsen en kleinere afgevallen stenen.

Anna parkeerde en zette de motor uit, keek naar het deinen van het blauwgroene wateroppervlak voor zich en probeerde haar gedachten te ordenen.

Ze stond er nog maar net toen er een schaduw over haar gezicht viel, abrupt gevolgd door getik op de autoruit. Een oude man keek haar kwaad aan. Anna liet het raam zakken.

‘Hallo...’

‘Je mag hier niet parkeren,’ zei hij. ‘Dit is alleen voor bewoners.’ Hij draaide zich even om en wees met zijn stok naar de achterkant van een bord. ‘Toeristen moeten boven parkeren en dan verder komen lopen.’

‘Ik ben een bewoner,’ zei Anna tegen hem. ‘Ik...’

‘Een bed and breakfast of vakantiehuis telt niet,’ onderbrak hij haar nog steeds met boze blik. ‘Toeristen moeten boven parkeren.’

Anna was het zat dat ze in het nadeel was en dus maakte ze haar gordel los en ze duwde het portier open. Toen ze stond, was ze een kop groter dan hij, maar hij bleef imposant. Zijn kromme schouders waren nog altijd breed en moesten ooit sterk geweest zijn. Hij had rimpels rond zijn ogen en mond, diepe groeven doordat hij waarschijnlijk een groot deel van zijn leven in de buitenlucht had doorgebracht.

‘Ik ben geen toerist,’ zei ze. ‘Ik ben een bewoner. Een vaste bewoner. Ik heb de Fishergirl’s Luck gekocht.’ Anna glimlachte en stak haar hand uit. ‘Aangenaam kennis te maken, meneer...’

Hij deinsde terug alsof ze hem iets weerzinwekkends toestak en nam haar met onverholen minachting op. ‘Jij?’ beet hij haar toe. ‘Ben jij dat?’

‘Eh, ja. Ik ben Anna. Anna Campbell. Ik...’

Tot haar schrik wendde hij zijn hoofd af en spuwde hij woest op de grond. ‘Dat rothuis,’ zei hij. ‘Ouwe Robbie had de vervloekte zee haar gang moeten laten gaan.’ Toen keerde hij haar de

rug toe en hobbelde weg. Hij ging sneller dan ze had verwacht. ‘Wacht,’ riep ze even later. ‘Ik wil geen slechte start maken. Kunnen we gewoon even praten?’

Hij liep door. Anna keek met een angstig voor gevoel naar zijn weglopende rug. Ze leunde tegen de auto, voelde zich opeens verslagen. Ze was hier nog geen vijf minuten en haar grootste angst was al uitgekomen. Dit zou geen veilige haven zijn. Niemand wilde haar hier. Ze voelde een vlaag van misselijkheid opkomen en haalde diep adem, zoog zilte lucht in haar longen. Boven haar krijsten rondvliegende meeuwen en even meende ze dat ze lachten.

Natuurlijk lachten ze. Wat dacht je dan? Waarom ben je niet naar het buitenland gegaan, zoals Cathy opperde? Je had een huisje in Spanje kunnen huren, of in Italië, ergens waar het warm is. Waarom hier? Waarom heb je dat ellendige huis in vredesnaam gekocht? Waarom?

Na een tijdje liet Anna haar hand zakken. Ze rechte haar schouders en keek naar het dorp. De rij huizen stond op een smalle strook aan de voet van glooiende groene kliffen. Tussen de huizen en het strand was geen weg, alleen een betonnen voetpad langs de kade. Ze had gelezen dat het weleens voorkwam dat een onoplettende voetganger de zee in werd gesleurd, en bij springvloed of storm was dit pad vaak onbegaanbaar. Toen ze dat las, had ze dat bijzonder en romantisch gevonden. Nu ze hier was, beseftte Anna dat het eerste inderdaad zo was, maar het tweede beslist niet. De meeste huizen stonden met de gevelspits naar de zee. Hier was de elementen trotseren belangrijker dan het uitzicht.

Dit rijtje huizen vormde het dorp Crovie. Anna had het kleinste huis gekocht. Ze zag het liggen. Het leek op een stenen schuur – wat het in feite ook was – die direct aan de kade lag, halverwege het dorp, met de achterkant naar de Noordzee en de

voorkant naar de andere huizen en de klif. Het pad, dat ze nu eerder gevaarlijk dan romantisch vond, was Anna's enige route naar het huis dat ze had gekocht, zonder het ooit bezichtigd te hebben, omdat die optie beter was dan nog een maand, een week, een dag langer in het smetteloze penthouse van Geoff in Kensington blijven.

'Sufferd,' mompelde ze tegen zichzelf. 'Anna, je bent een grote sufferd.'

Er zat nu echter niets anders op dan de sleutels ophalen. Anna deed haar auto op slot en haalde diep adem, waarna ze naar haar nieuwe huis liep.

Ze zag dat het laatste gebouw in het dorp, dat het dichtst bij de weg lag, geen huis was. De witgeverfde puntgevel was vies en er stond met grote grijze letters 'Crovie Inn' op geschilderd. Er hingen nog oude menukaarten voor het raam, maar de herberg was duidelijk al langere tijd gesloten. Anna vroeg zich af waar nu de dichtstbijzijnde pub was. Ze vermoedde in Gardenstown, een kustdorp aan dezelfde grote natuurlijke inham in de Moray Firth waaraan ook Crovie lag. Anna draaide zich om en zag Gardenstown liggen aan de overkant van het zacht deinende water en achter de monoliet die het eind van het kiezelstrand vormde. Gardenstown lag onderaan een brede inham in de kliffen, zigzagde omlaag tot het bij de inham en haven eindigde. De inham en de haven waren niet groot, maar wel veel groter dan die van Crovie. Hoewel Crovie oorspronkelijk een vissersdorp was, had het geen haven, alleen een kleine pier met een paar ligplaatsen. De enige boot die er nu lag, was een beschadigde houten jol die wankel op de rotsen lag te wachten tot het weer vloed zou worden.

Geen wonder dat de meeste huizen hier vakantiehuizen waren, dacht Anna. Je moest wel gek zijn als je ervoor koos het hele jaar hier te wonen. Zelfs nu, met felle voorjaarszon en een

kalme zee, was het een dreigend vooruitzicht: fascinerend, dat zeker, maar een plek om te bezoeken, niet om er te blijven. Ze had ook gelezen dat het dorp was ontstaan vlak na de Clearances, de periode van ontvolking van de Hooglanden. De eerste bewoners waren hier komen wonen omdat ze nergens anders naartoe konden en dit een van de weinige plaatsen was waar de Engelsen niets mee konden. Het gevolg was dat Crovie van een afstand op haar overkwam als een symbool van iets wat sterker was dan de wreedheid van de machtigen. Maar wat was dat iets dan? Vindingrijkheid? Volharding? Hoop? Of kwam het doordat ze zelf ook nergens anders naartoe kon?

Sufferd, dacht ze opnieuw. Grote sufferd.

En toen was ze er. De Fishergirl's Luck. De naam had haar aangesproken, evenals de ligging. De naam stond op een brievenbus links van de deur geschilderd, onder het enige vierkante raam. De deur was korenblauw, had dezelfde kleur als de lucht boven het dak, een vrolijke kleur ondanks het feit dat de verf was gaan bladderen door de straffe zilte wind.

Anna keek naar haar nieuwe voordeur. In de makelaarsadvertentie hadden ook foto's van het interieur gestaan, maar momenteel kon ze zich alleen een smalle houten trap herinneren naar een zolder die amper groot genoeg was voor een eenpersoonsbed, en een gevoel van compacte knusheid, waarschijnlijk opgeroepen doordat de makelaar op slimme wijze foto's had gemaakt. Te oordelen naar de afmetingen van het huis, was er beneden maar één ruimte. Het was in feite een schuur, een verbouwde opslagruimte.

Anna probeerde niet in paniek te raken. Er was water en elektriciteit. Er was een douche. Kom op, het was geen krot. Dat het aan de buitenkant op een schuur leek, betekende nog niet dat het van binnen ook een schuur was. De bladderende verf van de voordeur zei niets. Het kwam gewoon doordat ze gewend was

in modelhuizen te wonen: ruime designappartementen zonder karakter.

Ze vermande zich en klopte hard op de deur. Bij de brief van de makelaar had een brief van de verkoper gezeten dat hij haar hier de sleutel zou overhandigen. Zoiets was in Londen ondenkbaar, maar dit was Londen niet en bovendien had Anna geen ervaring met huizen kopen. Dat had Geoff altijd gedaan. Net zoals ze de afgelopen twintig jaar altijd met hem was meeverhuisd naar door hem gekozen appartementen, die steeds luxueuzer werden naarmate zijn ster rijzende was. Toch was er voor haar nooit meer ruimte geweest dan één kant van de garderobekast, één kant van de wastafel.

De wind trok aan haar haar terwijl Anna stond te wachten. Ze zag nu pas dat er aan één kant van de Fishergirl's Luck een betonnen plaatsje was, breder dan het voetpad en omheind met een gammal hek met een poortje. Min of meer een tuin, maar wel een die bij elke springvloed onder water kwam te staan en dus niet geschikt was voor planten, of voor wat dan ook eigenlijk.

Er verstreken twee, drie minuten. Nog steeds geen reactie. Wie weet was Robert MacKenzie stokdoof. Hoe had die oude chagrijn bij de haven hem ook alweer genoemd? Ouwe Robbie? Als ze leeftijdgenoten waren, zou dat zeker kunnen.

Ze klopte nog een keer en hoorde een deur krakend opengaan, alleen kwam het geluid achter haar vandaan. Anna draaide zich om en zag een vrouw van begin zestig met kort zilvergrijs haar en lachrimpeltjes bij haar ogen naar haar kijken vanuit het huis er recht tegenover.

‘Zoek je iemand?’ vroeg de vrouw, die net als Anna geen Schots brouwend accent had.

‘Ik had hier met iemand afgesproken,’ zei Anna tegen haar, die harder moest gaan praten omdat er opeens een windvlaag was. ‘Robert MacKenzie?’

De vrouw keek bedenkelijk. ‘Die woont niet in Crovie,’ zei ze, wat ze uitsprak als ‘Crivvie’. ‘Weet je zeker dat je hier met hem hebt afgesproken?’

‘Eh, ja,’ zei Anna. De algehele vermoeidheid die de afgelopen weken was ontstaan, overviel haar opeens. ‘Ik... Dit is mijn huis. Ik zou er vandaag intrekken. Hij zou me de sleutel geven...’

‘O!’ riep de vrouw uit. ‘Natuurlijk! Jij bent Anna Campbell.’

‘Ja,’ zei Anna, lichtelijk verbaasd.

‘Ouwe Robbie had gezegd dat je zou komen,’ zei ze, ‘maar ik dacht dat dat pas volgende week was. Het is niets voor hem om te laat te komen. Wie weet is hij opgeroepen.’

Anna had geen idee waar de vrouw het over had.

‘Hij zit bij de reddingsbrigade van Macduff,’ verduidelijkte haar buurvrouw met een glimlach bij het zien van Anna’s niet-begrijpende blik. ‘Als de reddingsboot is opgeroepen, is hij misschien niet in de gelegenheid geweest iets anders voor je te regelen. Ik kan Barbara bellen, die weet vast wel wat er aan de hand is. Kom binnen, dan zet ik thee. Zo te zien kun je wel een kopje thee gebruiken.’

Anna was even zo uit het veld geslagen dat ze dacht dat ze in tranen zou uitbarsten.

‘O,’ zei ze. ‘Ja. Ja, graag. Dank u wel.’

‘Ik ben trouwens Pat,’ zei de vrouw, toen ze opzij stapte om Anna binnen te laten. ‘Pat Thorpe.’

2

Het huis van Pat Thorpe heette Weaver's Nook en bestond uit drie woonlagen die tegen de klif aan waren gebouwd. De aannemer had vindingrijke oplossingen bedacht en op deze meedogenloze plek een comfortabel ruim huis weten neer te zetten. Via een stenen trapje aan de zijkant van het huis, waar ook een binnenplaatsje was met een rotan tafel en stoelen, kwam je bij de voordeur.

‘Voor gasten gebruiken we deze ingang,’ zei Pat tegen Anna, ‘maar jij en ik gebruiken wat mijn man de “dienstingang” noemt.’

Dat was de deur die Pat had opengedaan om met Anna te praten. Erachter lag een smalle gang, met aan één kant een deur naar een klein toilet. Aan het eind van de gang duwde Pat een deur open naar een grote, gezellige keuken. De keuken had een leistenen vloer en de muren waren afgebikt tot op de oorspronkelijke stenen en waren daarna wit geverfd. In één muur was een forse haard met een houtkachel. De rest van de ruimte werd in beslag genomen door zongeel geverfde fraaie keukenkastjes en een grote eikenhouten tafel met stevige stoelen. Pat vulde de ketel en zette die op het fornuis. Ze nodigde Anna uit te gaan zitten, waarna ze een steile houten trap op ging om te bellen. Anna keek om zich heen en hoorde haar boven praten. Tegen één muur stond een buffetkast met zo te zien handgemaakt, prachtig geglazuurd aardewerk.

Robert MacKenzie was inderdaad opgeroepen. De reddingsboot was uitgevaren naar een jacht dat uit Lossiemouth vertrok-

ken was en in de drukke vaargeulen van de Firth in problemen was geraakt.

‘Dit is zo opgelost,’ zei Pat, terwijl ze thee inschonk. In de keuken rook het naar versgebakken zandkoekjes, die op het rooster naast het enorme fornuis stonden af te koelen. ‘Met een beetje geluk is hij er zo. Al kan ik me voorstellen dat je er op de verhuisdag niet op zit te wachten om je bij je nieuwe buurvrouw van je beste kant te laten zien. Je zult wel moe zijn.’

‘Een beetje,’ bekende Anna glimlachend. ‘Op dat vlak heb ik trouwens al een stommiteit begaan.’

‘O?’

‘Toen ik aankwam, werd ik aangesproken door een oudere man,’ vertelde Anna. ‘Hij zei dat ik niet in het gedeelte voor bewoners mocht parkeren.’

‘Aha,’ zei Pat. ‘Een man met een stok? Zag eruit alsof hij vroeger wel tien rondes tegen Tyson had kunnen boksen?’

‘Die omschrijving klopt wel ongeveer.’

‘Douglas McKean,’ zei Pat met een zucht. ‘Lieve help. Dat moet je niet persoonlijk opvatten. Het gaat niet om jou, maar om de Fishergirl’s Luck. Er is al tientallen jaren een geschil over van wie dat pand is. Om die reden had hij ook een hekel aan Bren. Eerlijk gezegd denk ik dat hij niemand mag, behalve Ouwe Robbie misschien. Douglas is de laatste bewoner van Crovie die hier geboren en getogen is en hij zoekt ruzie met ons, de nieuwkomers. Ik zou medelijden met hem moeten hebben, maar dat heb ik niet. Hij doet er alles aan om onvriendelijk te zijn.’

Anna glimlachte, was heimelijk opgelucht toen ze hoorde dat ze niet de enige was op wie de oude man zijn boosheid richtte. ‘Hoelang woon je hier al?’

‘Frank en ik hebben dit bedrijf vijftien jaar geleden gekocht. Het was bedoeld als pensioenvoorziening. Niet het beste idee dat we ooit hebben gehad, maar ik kan me nu niet meer voor-

stellen dat ik ergens anders zou wonen.’

‘Bedrijf?’

Pat hield Anna het bord met zandkoekjes voor. ‘In het vakantie seizoen is dit een B&B en een eindje verderop hebben we nog een huisje in de verhuur. Frank is daar nu aan het klussen. Het aantal boekingen voor het B&B en het vakantiehuisje loopt elk jaar verder terug, maar we zijn geen twintig meer, dus dat is misschien maar goed ook. We hebben het hier heel erg naar onze zin. Maar vertel eens, Anna, wat brengt jou naar Crovie?’

‘O,’ zei Anna, terwijl ze strak naar haar mok keek. ‘Dat is een lang verhaal. Nou ja, eigenlijk ook niet. Het is alleen niet heel interessant of uniek. Mijn vader is overleden en ik heb wat geld geërfd. Rond diezelfde tijd kwam er een einde aan mijn lange – zeer lange – relatie. Het drong opeens tot me door dat ik de veertig naderde en dat al mijn bezittingen in mijn vaders oude auto pasten. Toen ik mijn ouderlijk huis leeghaalde, heb ik door fotoalbums gebladerd. Mijn ouders waren op huwelijksreis naar Schotland geweest en er was een foto van hen in Crovie. Het zag er zo betoverend uit dat ik Crovie op internet heb opgezocht. Zo kwam ik erachter dat de Fishergirl’s Luck te koop stond. Ik heb het in een opwelling gekocht, want nadat ik het huis van mijn ouders had verkocht, kon ik het zonder hypotheek kopen en ik had woonruimte nodig. Ergens dacht ik dat het een nieuw begin zou zijn...’ Ze keek met een scheve glimlach op naar Pat. ‘Niet het beste idee dat ik ooit heb gehad.’

‘Och, dat moet je niet zeggen,’ zei Pat. ‘Je bent nog niet binnen geweest. Bren was dol op dat huisje en ik zal blij zijn als het weer bewoond is.’

‘Bren,’ zei Anna. ‘Was dat de vorige eigenaar?’

‘Ja. Tot nu heeft er nooit iemand anders in de Fishergirl’s Luck gewoond. Ze heeft het tientallen jaren geleden eigenhandig verbouwd. Had het gebouw van haar vader gekocht met geld

dat ze in haar jonge jaren als haringmeisje had verdiend. Dat is haar kant van het verhaal. Douglas McKean zal je echter vertellen dat het van hem is en dat ze het op slinkse wijze van hem heeft afgepakt. Ze was een bijzondere vrouw. Heeft daar altijd in haar eentje gewoond. Is inmiddels alweer vijf jaar overleden. Ze is vijftien geworden, heeft altijd voor zichzelf gezorgd tot ze op zekere dag naar bed is gegaan en niet meer wakker is geworden. Sindsdien staat het leeg. Eerlijk gezegd denk ik dat Ouwe Robbie er moeite mee heeft het aan een ander over te doen. Ze hadden een hechte band.'

Ze hoorden de deur van de 'dienstingang' open- en dichtgaan.

'Dat zal Frank zijn,' zei Pat, en ze stond op toen een gestalte de deuropening naar de keuken vulde.

Frank Thorpe bleek een lange, goedgebouwde man van halverwege de zestig te zijn, met een gezicht dat altijd leek te lachen, ook als dat niet zo was. In zijn ene hand had hij een gordijnrails, in de andere een boormachine. Toen hij zijn vrouw zag, lachte hij alsof hij er weken naar had uitgekeken haar te zien. Anna stond op en hij lachte ook naar haar.

'Aha!' riep hij uit. 'Dus wij hebben bezoek! Ik vroeg me al af van wie die auto was.'

'Frank, dit is Anna. De nieuwe eigenaar van het huisje van Bren,' zei Pat tegen hem.

Frank zette de gordijnrails tegen een van de keukenkastjes en gaf haar een hand. 'Heel fijn, heel fijn,' zei hij dolenthousiast. 'Welkom in Crovie, meid.' Hij stak zijn Makita in de lucht. 'Als er geklust moet worden, dan kom je maar naar me toe. Afgesproken?'

'Dank je wel,' zei Anna glimlachend.

'Ouwe Robbie is met de reddingsboot uitgevaren, dat zul je net zien, en nu heeft het arme kind dus geen sleutel,' zei Pat tegen haar man. Ze schonk nog een mok thee in en zette die voor hem neer.

‘Ik kan het slot wel voor je openmaken, als je wilt,’ zei Frank met pretoogjes nadat hij was gaan zitten en de mok naar zich toe trok.

Anna knipperde met haar ogen. ‘O, ik...’

‘Frank, gedraag je,’ zei Pat afkeurend. ‘Het arme kind wil niet weten dat haar dichtstbijzijnde buur dat als een van zijn vaardigheden ziet. Nou dan!’

‘Het is maar een hobby,’ zei Frank tegen haar. ‘Dat heb ik voor Bren ook weleens gedaan. Een paar jaar geleden liet ze tijdens een windvlaag haar sleutel vallen. Hij werd zo over de kade geblazen. Foetsie! En dat er hier een slotenmaker komt, dat kun je wel vergeten. Dus heb ik ervoor gezorgd dat ze naar binnen kon, tot Ouwe Robbie tijd had om de reservesleutel te komen brengen.’

‘Robert MacKenzie,’ zei Anna, die op een veiliger onderwerp wilde overstappen. ‘Ik heb het huis van hem gekocht. Hij is zeker familie van haar als hij het heeft geërfd?’

‘Hij is een achterneef van haar of zo,’ zei Pat. ‘De familieverbanden hier zijn ingewikkeld en mysterieus. Iedereen is op de een of andere manier familie van elkaar.’

‘Ik denk dat ik beter kan wachten tot hij er is,’ zei Anna. ‘Ik wil niet nog iemand boos maken.’

‘Douglas McKean,’ zei Pat, toen Frank over de tafel heen zijn wenkbrauwen naar haar optrok.

‘O, die oude zwamneus,’ zei Frank. ‘Let maar niet op hem. Je hebt van Ouwe Robbie niets te vrezen, dat is een goedzak. Doet alles voor een ander, vandaar dat hij nog op de reddingsboot vaart, terwijl hij daar al te oud voor is. Hij gaat heus niet moeilijk doen als ik die deur voor je openmaak. En de Fishergirl’s Luck is nu toch van jou? Je kunt ermee doen wat je wilt.’

‘Laat je door hem niet overhalen, schat,’ zei Pat, die opstond en de ketel opnieuw op het fornuis zette. ‘Frank zoekt een excuus om indruk te maken, meer niet. Doet alsof hij in een vorig leven

een crimineel is geweest, terwijl hij in feite een watje is.'

Frank trok een gezicht en wierp een vertwijfelde blik op Anna, waarna hij er zijn voordeel mee deed dat zijn vrouw met haar rug naar hem toe stond en nog een paar koekjes pakte.

'Je hoeft niet zo'n gezicht te trekken, Frank Thorpe,' zei Pat. 'En als je denkt dat je die allemaal nog voor het avondeten mag opeten, dan heb je het lelijk mis.'

Frank zuchtte overdreven. 'Eens een schooljuf, altijd een schooljuf. Zo is het toch? Je hebt ogen in je achterhoofd.'

'Dat zal wel moeten met jou, niet dan?'

Anna hoorde het gesprek glimlachend aan, al was dat gek genoeg met een steek in haar hart. Het voelde vertrouwd, al hadden Geoff en zij nooit zo'n relatie gehad. Anna dacht terug aan haar kindertijd, toen haar moeder nog leefde en haar vader nog jong was. Ze waren gelukkig geweest, haar ouders, tot het bliepje op de ziekenhuismonitor eerst haar moeders levensverwachting en uiteindelijk ook haar vaders optimisme had teruggeschroefd. Anna keek naar haar vingers terwijl ze de mok vasthield. Ze was nu ouder dan haar moeder was geweest toen ze kanker kreeg, en wat had ze nu helemaal bereikt? Een carrière die voortijdig beknot was ten gunste van een man die altijd alleen maar van zichzelf had gehouden, en de eigendomspapieren van een huis zo groot als een schoenendoos, in een plaats waar haar wortels niet lagen.

Ze had opeens door dat het stil was, keek op en zag Pat en Frank een blik wisselen alsof ze iets tegen haar gezegd hadden en geen antwoord hadden gekregen.

'Sorry,' zei ze, en ze streek met haar hand over haar gezicht. 'Ik was er even niet bij met mijn gedachten. De afgelopen dagen waren zwaar.'

'Dat geloof ik graag,' zei Pat meelevend.

'Weet je,' vervolgde Anna, waarbij ze Frank aankeek. 'Mis-

schien wil ik toch wel gebruikmaken van je aanbod om het slot open te maken. Tenminste, als je zeker weet dat ik daar geen problemen mee krijg met meneer MacKenzie?’

‘Dat weet ik zeker,’ zei Frank overtuigd. ‘We zullen Barbara bellen en aan haar doorgeven dat je in het huisje bent, zodat hij niet meteen hiernaartoe hoeft te komen als hij weer aan land is. Ik durf te wedden dat hij opgelucht zal zijn.’

Soms moet je alles achterlaten om erachter te komen waar je thuishoort

Na de dood van haar vader en het einde van haar relatie verhuist chef-kok Anna naar het Schotse vissersdorpje Crovie om een nieuwe start te maken. Als ze daar aankomt, ziet ze dat haar 'huis' niet meer is dan een verbouwde schuur. Ook komt ze er al snel achter dat het dorp zo dicht bij de kust ligt dat er keer op keer storm en overstroming dreigen. Dit alles lijkt een vreselijke vergissing. Maar Anna zet door en leert het dorp en de bewoners kennen, en dan komt er een gevoel naar boven dat ze lang kwijt was: ze herontdekt haar liefde voor koken en maakt van haar keuken een pop-up lunchclub, die een bescheiden succes wordt.

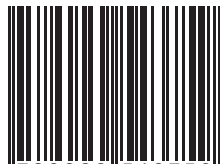
Niet iedereen is daar echter blij mee en sommigen doen zelfs alles om haar te dwarsbomen. Zal Anna haar plek vinden in deze hechte gemeenschap? Of worden haar plannen en dromen verbrijzeld door de ruige Schotse kust?

Het huis onderaan de klif is een heerlijke en hartverwarmende roman over vriendschap, geheimen en tweede kansen. **Sharon Gosling** schreef jarenlang als tijdschriftjournaliste en publiceerde daarnaast non-fictie tie-ins voor onder andere *Wonder Woman* en *Tomb Raider*.

Na meerdere kinderboeken is *Het huis onderaan de klif* haar eerste roman.

Z&K

ISBN 978 90 2054 375 9 NUR 340

9 789020 543759

www.zomerenkeuning.nl